

ÎMPĂDURIRI ȘI RECONSTRUCȚIE ECOLOGICĂ

Nr. crt.	Enunț și variante de răspuns	Varianta corectă
1.	<p>Un lot de semințe reprezintă o cantitate de sămânță, fizic identificabilă, omogenă din punct de vedere al identității botanice și genetice pentru care se poate elibera un singur document de calitate și aparține:</p> <p>a) aceleași specii, subspecii, varietăți; b) aceleași specii, subspecii, varietăți și aceleași recolte; c) aceleași familii.</p>	b
2.	<p>Certificatul de identitate se eliberează pentru:</p> <p>a) fiecare lot de semințe; b) fiecare grupă de loturi de semințe; c) fiecare probă generală de semințe.</p>	a
3.	<p>În țara noastră, metodologia aplicată pentru alcătuirea probelor de semințe este:</p> <p>a) specială, standardizată; b) specială, nestandardizată; c) specifică fiecărui laborator de semințe.</p>	a
4.	<p>Proba generală formată pentru determinarea calității semințelor este alcătuită din:</p> <p>a) două probe medii de analiză; a) mai multe probe elementare, parțiale; c) mai multe probe medii sau elementare (parțiale).</p>	b
5.	<p>Sondele speciale (sonda manșon, sonda baston etc.) folosite pentru eșantionarea probelor de analiză folosesc pentru culegerea:</p> <p>a) probei medii; b) probei generale; c) probei elementare.</p>	c
6.	<p>Mărimea probei generale de semințe trebuie să fie:</p> <p>a) de cel puțin 16 ori mai mare decât proba de laborator (proba medie); b) de cel puțin opt ori mai mare decât proba de laborator (proba medie); c) de cel puțin patru ori mai mare decât proba de laborator (proba medie).</p>	b
7.	<p>În procesul de formare a probelor pentru determinarea calității semințelor, metoda diagonalelor servește pentru:</p> <p>a) formarea probei elementare; b) formarea probei unice; c) formarea probei generale și a probei medii de laborator.</p>	c
8.	<p>Proba medie de semințe ce se trimite spre laboratorul de analize se însoțește în mod obligatoriu de:</p> <p>a) procesul verbal de luare a probei (de eșantionare), de certificatul de proveniență (de identitate) și de procesul verbal de recepție a lucrărilor de recoltare a semințelor; b) procesul verbal de luare a probei (de eșantionare) și de certificatul de proveniență (de identitate); c) procesul verbal de recepție a lucrărilor de recoltare a semințelor.</p>	a
9.	<p>Proba martor, rezultată în urma aplicării metodei diagonalelor, se păstrează:</p> <p>a) de către beneficiarul lucrărilor de determinare însușirilor calitative ale semințelor; b) de către laboratorul de analiză; c) de către un terț, martor în eventualul conflict.</p>	a
10.	<p>Proba de analiză pentru determinarea însușirilor calitative ale semințelor este:</p> <p>a) egală cu proba medie de laborator; b) jumătate din proba medie de laborator; c) determinată prin aplicarea metodei diagonalelor.</p>	c
11.	<p>Puritatea semințelor reprezintă o însușire:</p> <p>a) fizică; b) germinativă; c) genetică.</p>	a

12.	<p>Determinarea purității semințelor se face prin:</p> <p>a) raportarea numărului de semințe pure la numărul total de semințe (pure, alte semințe și materii inerte);</p> <p>b) măsurători efectuate asupra fiecărei din cele trei categorii de componente cu ajutorul balanței de precizie;</p> <p>c) expunerea semințelor unui curent de aer produs de către mașinile de vânturat și sortat.</p>	b
13.	<p>Între masa a 1000 de semințe și numărul de semințe la kg există o legătură corelativă:</p> <p>a) direct proporțională;</p> <p>b) invers proporțională;</p> <p>c) indiferentă.</p>	b
14.	<p>Faptul că semințele forestiere se caracterizează prin conductibilitate termică redusă este de natură:</p> <p>a) să favorizeze conservarea îndelungată a acestora cu păstrarea calităților lor germinative;</p> <p>b) să determine degradarea semințelor prin încălzire;</p> <p>c) să determine germinația și răsărirea semințelor.</p>	b
15.	<p>Punerea semințelor în condiții favorabile germinării pentru determinarea însușirilor calitative se face:</p> <p>a) în spații adăpostite (răsadnițe, sere, solarii);</p> <p>b) în câmpul deschis al pepinierii;</p> <p>c) folosind aparate speciale numite germinatoare, termostate sau vase de vegetație.</p>	c
16.	<p>Potrivit standardului românesc 1908/2004, însușirile germinative ale semințelor se determină pe probe de analiză alcătuite din:</p> <p>a) patru repetiții a câte 100 de semințe;</p> <p>b) șase repetiții a câte 100 de semințe;</p> <p>c) opt repetiții a câte 50 de semințe.</p>	a
17.	<p>Germinația tehnică (G_t) reprezintă capacitatea semințelor de a încolți în decursul perioadei de germinație cunoscută și se exprimă prin raportul dintre:</p> <p>a) numărul semințelor normal germinate și numărul total de semințe puse la germinat;</p> <p>b) numărul semințelor normal germinate și numărul total de semințe pline puse la germinat;</p> <p>c) numărul semințelor răsărite și numărul semințelor germinate.</p>	a
18.	<p>Germinația tehnică a semințelor (G_t) poate fi definită ca fiind:</p> <p>a) capacitatea semințelor de a încolți în decursul perioadei de germinație;</p> <p>b) capacitatea semințelor de a încolți și de a răsări în decursul perioadei de germinație;</p> <p>c) capacitatea semințelor de a răsări în decursul perioadei de germinație.</p>	a
19.	<p>Germinația absolută (G_a) reprezintă capacitatea semințelor de a încolți în decursul perioadei de germinație cunoscută și se exprimă prin raportul dintre:</p> <p>a) numărul semințelor normal germinate și numărul total de semințe puse la germinat;</p> <p>b) numărul semințelor normal germinate și numărul total de semințe pline puse la germinat;</p> <p>c) numărul semințelor încolțite și numărul semințelor germinate..</p>	b
20.	<p>Energia germinativă (E_g), numită și <i>iuteală</i> sau <i>viteză de germinație</i>, redă:</p> <p>a) capacitatea semințelor de a germina în prima treime sau în prima jumătate a perioadei de germinație;</p> <p>b) capacitatea semințelor de a germina în prima treime a perioadei de germinație;</p> <p>c) capacitatea semințelor de a germina în prima jumătate a perioadei de germinație.</p>	a
21.	<p>Puterea de răsărire (P_r) exprimă:</p> <p>a) proporția semințelor germinate din totalul celor semădate;</p> <p>b) proporția semințelor germinate și răsărite din totalul celor semădate;</p> <p>c) proporția semințelor răsărite din totalul celor semădate.</p>	b
22.	<p>Între germinația tehnică și puterea de răsărire se realizează următorul raport:</p> <p>a) germinația tehnică este întotdeauna mai mare decât puterea de răsărire;</p> <p>b) germinația tehnică este egală cu puterea de răsărire;</p> <p>c) germinația tehnică este întotdeauna mai mică decât puterea de răsărire.</p>	a
23.	<p>Valoarea culturală (V) a semințelor reprezintă un indice calitativ de sinteză, a cărui mărime este direct proporțională cu:</p>	c

	<p>a) puritatea semințelor; b) masa a 1000 de semințe; c) puritatea, germinația tehnică și energia germinativă a semințelor.</p>	
24.	<p>Valoarea culturală (V) a semințelor reprezintă un indice calitativ, care folosește la: a) determinarea normei de semănat; b) determinarea adâncimii de semănat; c) determinarea normei și adâncimii de semănat.</p>	a
25.	<p>Longevitatea semințelor reprezintă: a) capacitatea semințelor forestiere de a-și păstra un timp îndelungat integritatea fizică; b) capacitatea semințelor forestiere de a-și păstra un timp îndelungat integritatea fizică și însușirile lor biologice; c) capacitatea semințelor forestiere de a-și păstra un timp îndelungat însușirile lor biologice.</p>	c
26.	<p>Longevitatea biologică (naturală) a semințelor reprezintă: a) timpul după care, în lotul de semințe, se mai găsesc încă semințe germinabile; b) timpul maxim de păstrare în care procentul de semințe germinabile nu scade, totuși, sub valoarea minimă prevăzută de standarde; c) timpul maxim de păstrare în care germinația absolută a semințelor este maximă.</p>	a
27.	<p>Longevitatea economică a semințelor reprezintă: a) timpul după care, în lotul de semințe, se mai găsesc încă semințe germinabile; b) timpul maxim de păstrare în care procentul de semințe germinabile nu scade, totuși, sub valoarea minimă prevăzută de standarde; c) timpul maxim de păstrare în care germinația absolută a semințelor este maximă.</p>	b
28.	<p>Pentru interesele producției de material forestier de reproducere interesează mai cu seamă: a) longevitatea biologică; b) longevitatea economică; c) longevitatea totală.</p>	a
29.	<p>În categoria semințelor longevive, care-și mențin vitalitatea timp de 3-5(10) ani intră cele de: a) stejari, fag, nuc; b) salcâm, glădiță; c) molid, pin silvestru, larice, tei.</p>	c
30.	<p>Semințele foarte longevive (salcâm, glădiță) au longevitatea biologică de: a) 20 ani; b) 30-40 ani; c) > 60 ani.</p>	c
31.	<p>Cu privire la longevitate, regula generală este aceea că semințele care ajung la maturare și diseminează natural la scurt timp după fecundare (la începutul verii), de dimensiuni mici și sărace în substanțe de rezervă, cu tegument subțire (ulm, salcie, plop ș.a.), au: a) longevitate scăzută; b) longevitate medie; c) longevitate mare.</p>	a
32.	<p>În ceea ce privește longevitatea semințelor, funcționează principiul potrivit căruia cele la care maturarea se realizează spre sfârșitul toamnei au longevitatea: a) de cel puțin jumătate de an, care le permite să suporte rigorile iernii (brad, stejari, fag); b) de cel puțin 3-5 ani, motiv pentru care sunt ușor de păstrat.</p>	a
33.	<p>Umiditatea semințelor și a mediului lor de păstrare influențează longevitatea acestora, în sensul că: a) scăderea acesteia diminuează mult activitatea vitală a semințelor, respirația și consumul de substanțe nutritive, menținându-se la valori foarte reduse, favorabile păstrării; b) creșterea conținutului în apă al semințelor duce la atenuarea proceselor vitale din semințe (respirație, transformarea substanțelor nutritive din cotiledoane sau endosperm), cu influență pozitivă în conservarea și păstrarea lor.</p>	a
34.	<p>Pentru păstrarea de lungă durată a semințelor, mediul de păstrare trebuie să fie: a) sărac în oxigen;</p>	a

	b) bogat în oxigen.	
35.	Lipsa totală a oxigenului din mediul de păstrare este: a) recomandată, pentru că semințele se pot adapta respirației anaerobe; b) nu este recomandată, chiar dacă, pentru o anumită perioadă, semințele se pot adapta respirației anaerobe.	a
36.	Procesul fiziologic al respirației semințelor este un proces de : a) asimilație, și presupune formarea de materie organică din apă și dioxid de carbon în prezența luminii solare; b) dezasimilație, și constă în oxidarea monozaharidelor, cu eliberare de energie, fiind un proces nedorit în ceea ce privește asigurarea condițiilor de păstrare a semințelor; c) mixt, constând în absorbția, circulația și eliminarea aerului din corpul plantelor lemnoase prin intermediul stomatelor.	b
37.	Tendința de uscarea a semințelor în timpul păstrării reprezintă un fenomen: a) favorabil păstrării, pentru că, astfel, se reduce pericolul încingerii semințelor; b) foarte pimejdios, pentru că, prin scăderea umidității până la apa de constituție, respirația nu mai poate avea loc. c) indiferent (neutru) în ceea ce privește păstrarea semințelor, mult mai importantă fiind, din acest punct de vedere, longevitatea semințelor.	b
38.	Tegumentul gros al unei categorii de semințe (salcâm, glădiță), influențează perioada de păstrare a acestora: a) negativ pentru că, în lipsa oxigenului, semințele se sufocă; b) pozitiv, acestea fiind protejate împotriva acțiunii dăunătoare a factorilor de mediu (temperaturi scăzute, umiditate ridicată).	b
39.	Pentru a prevenii degradarea semințelor în timpul păstrării, este necesar ca procesul respirației să fie: a) intensificat; b) suprimat; c) redus și, apoi, să fie menținut la o intensitate minimă, intensitate necesară pentru susținerea vieții latente a semințelor.	c
40.	Ghinda își pierde capacitatea de germinație la o umiditate: a) mai mare de 60%; b) între 40 și 60%; c) mai mică de 40 %.	c
41.	Încingerea semințelor este rezultatul: a) degerării acestora; b) respirației lor latente, cu degajare de apă și caldură; c) respirației lor intense.	c
42.	În funcție de relația dintre durata de păstrare și longevitatea lor naturală, păstrarea semințelor poate fi: a) de scurtă durată, intervalul de păstrare fiind mai mic sau cel mult egal cu longevitatea naturală; b) îndelungată, intervalul de păstrare fiind de până la de cinci ori longevitatea naturală; c) foarte îndelungată, intervalul de păstrare depășind de cinci ori longevitatea naturală.	a
43.	În ceea ce privește umiditatea de păstrare, semințele forestiere încadrate în grupa I necesită: a) umiditatea de păstrare să fie mult mai mică decât umiditatea de echilibru realizată prin zvântarea lor în aer liber; b) umiditatea de păstrare să fie ușor mai mică decât umiditatea de echilibru realizată prin zvântarea lor în aer liber; c) umiditatea de păstrare să fie egală cu cea realizată prin zvântarea lor în aer liber.	a
44.	Cât privește umiditatea de păstrare, semințele forestiere încadrate în grupa a II-a necesită: a) umiditate de păstrare să fie mai mică decât umiditatea de echilibru realizată prin zvântarea lor în aer liber; b) umiditatea de păstrare să fie egală cu cea realizată prin zvântarea lor în aer liber; c) această umiditate să fie mai mică sau cel mult egală cu umiditatea de echilibru.	c
45.	Semințele încadrate în grupa a III-a în ceea ce privește umiditatea de păstrate necesită	c

	<p>ca:</p> <p>a) umiditatea de păstrare să fie mai mică decât umiditatea de echilibru realizată prin zvântarea lor în aer liber;</p> <p>b) umiditatea de păstrare să fie egală cu umiditatea de echilibru realizată prin zvântarea lor în aer liber;</p> <p>c) această umiditate să fie mai mare decât umiditatea de echilibru.</p>	
46.	<p>După durata păstrării și dotarea lor, depozitele de semințe pot fi:</p> <p>a) ocazionale, neclimatizate sau climatizate;</p> <p>b) temporare (ocasionale), neclimatizate sau climatizate;</p> <p>c) temporare (ocasionale), permanente (neclimatizate sau climatizate).</p>	c
47.	<p>Semințele din grupa I, a căror umiditate de păstrare se menține cu mult sub umiditatea de echilibru, se păstrează:</p> <p>a) în vase de sticlă, cu capacitatea maximă de 15-20 l;</p> <p>b) în vase de lemn sau metal, cu greutatea de până la 40 kg;</p> <p>c) în lădițe de lemn cu pereți perforați, în straturi alterne cu nisip umed.</p>	a
48.	<p>Semințele speciilor de rășinoase, necesitând o umiditate de păstrare de 6-7%, se depozitează peste iarnă în:</p> <p>a) încăperi bine aerisite, în straturi subțiri, necesitând o lopătare periodică;</p> <p>b) vase ermetice închise, în condiții de umiditate foarte redusă;</p> <p>c) Lădițe de lemn cu pereți perforați, în amestec intim cu nisip.</p>	b
49.	<p>Semințele din grupa a II-a, a căror umiditate de păstrare este mai mică sau cel mult egală cu umiditatea de echilibru, se păstrează:</p> <p>a) în vase de lemn sau metal (cutii, lăzi) cu greutatea de până la 40 kg;</p> <p>b) în lădițe de lemn cu pereți perforați, în straturi alterne cu nisip umed;</p> <p>c) în silozuri amenajate la suprafața solului sau parțial îngropate.</p>	a
50.	<p>Semințele foioaselor, care au în mod normal un conținut ridicat de apă (60-70%) se depozitează peste iarnă:</p> <p>a) în condiții de umiditate care să depășească umiditatea lor normală, la temperaturi ridicate, de peste 10-15 °C;</p> <p>b) în condiții de umiditate care să depășească umiditatea lor normală, la temperaturi scăzute, sub -10 °C;</p> <p>c) în condiții de umiditate care să depășească umiditatea lor normală, la temperaturi relativ coborate, cuprinse între -2 și +2 °C.</p>	c
51.	<p>În zonele cu climă mai blândă, ghinda poate fi păstrată:</p> <p>a) direct pe sol, sub masivul pădurii, așezată în straturi subțiri, de 20 cm, acoperită cu litieră sau în lădițe îngropate în pământ;</p> <p>b) în gropi de 1,5 – 2 m adâncime sau în bordeie special construite, în straturi alterne cu nisip umezit;</p> <p>c) în vase de lemn sau metal, așezate pe rafturi în depozite speciale.</p>	a
52.	<p>Fruitele aripate (frasin, jugastru, paltin, arțar) se transportă în:</p> <p>a) saci de iută, cânepă, hârtie;</p> <p>b) coșuri de nuiele;</p> <p>c) vase de sticlă protejate în coșuri de nuiele.</p>	b
53.	<p>Pentru a preveni încingerea ghindei pe timpul transportului în vrac, în vagoane sau autocamioane, aceasta:</p> <p>a) se umezește prin stropire cu apă și se lopătează;</p> <p>b) se zvântă puternic și se ventilează;</p> <p>c) se ambalează în rogojini, prelate, folii de plastic.</p>	a
54.	<p>Pentru germinarea semințelor este nevoie de o anumită temperatură denumită:</p> <p>a) temperatură favorabilă;</p> <p>b) temperatură maximă;</p> <p>c) prag biologic (zero de vegetație).</p>	c
55.	<p>Temperatura optimă pentru germinația și răsărirea semințelor variază de la o specie la alta și se menține în jurul a:</p> <p>a) 15 - 20 °C;</p> <p>b) 20 - 25 °C;</p> <p>c) 25 - 30 °C.</p>	b

56.	Repausul organic (primar, profund) al semințelor se datorează: a) anumitor cauze interne (ereditare); b) unor factori externi seminței (apa, temperatura, oxigenul etc.); c) tratării acestora cu substanțe plastice și hormoni de creștere.	a
57.	Repaus forțat (secundar) al semințelor este provocat de: a) factori externi (apa, temperatura, oxigenul etc.); b) existenței unor substanțe inhibatoare de creștere; c) intervenției directe a omului în procesele de germinare și răsărire.	a
58.	Dormanța secundară (forțată) a semințelor este cauzată de: a) incompletei dezvoltării a embrionului (embrioni imaturi); b) prezenței unor substanțe care inhibă creșterea (acizi organici etc.) în țesuturile tegumentului, endospermului sau embrionului; c) manifestării unor factorii externi, defavorabili germinației (apă, căldură, oxigen, lumină și concentrația cationilor de hidrogen din atmosferă), după ce semințele au fost puse în condiții bune de germinare.	c
59.	După comportamentul lor în procesul de germinare și după pregătirea specifică prealabilă semănării, de care au nevoie în vederea stimulării germinației, semințele speciilor forestiere se grupează în următoarele categorii principale: a) semințe cu perioadă scurtă de germinare, care încolțesc și răsar în condițiile prealabilei lor pregătiri; b) semințe cu perioadă medie de germinare, care germinează numai după o ușoară pregătire anterioară; c) semințe cu perioadă lungă de germinare, care, nepregătite și puse în condiții bune de temperatură, umiditate și aerisire, încolțesc și răsar după un timp îndelungat.	c
60.	Stratificarea semințelor forestiere se face în scopul: a) înlăturării tegumentului impermeabil al unor semințe de foioase; b) scurtării perioadei de germinare; c) înlăturării dormanței embrionare a acestora și scurtării perioadei lor de germinare.	c
61.	Alternanța temperaturii în timpul stratificării are, pentru semințele anumitor specii forestiere: a) un efect mai bun decât expunerea lor la temperatură continuă scăzută; b) un efect mai rău decât expunerea lor la temperatură continuă scăzută; c) același efect cu expunerea lor la temperatură continuă scăzută.	a
62.	În timpul stratificării, semințele mici se amestecă: a) în amestec intim cu materialul care constituie mediul de stratificare; b) în straturi alterne cu acest material.	a
63.	Sterilizarea nisipului în vederea stratificării semințelor se realizează prin: a) tratarea acestuia cu solvenți anorganici; b) calcinarea lui la temperatura de 105°C; c) calcinarea acestuia la temperatura de 150-200°C.	c
64.	Cel mai modern procedeu de stratificare a semințelor forestiere este acela al stratificării: a) în lăzi de lemn a căror greutate nu trebuie să depășească 40 kg; b) la șanț; c) în pungi de polietilenă.	c
65.	Forțarea semințelor forestiere se face în vederea: a) înlăturării dormanței lor primare, profunde; b) înlăturării dormanței secundare a acestora; c) permeabilizării tegumentului lor impenetrabil pentru apă și aer.	c
66.	Permeabilizarea tegumentului semințelor aflate în dormanță morfologică se poate realiza: a) natural, prin expunerea acestora radiației solare; b) artificial, prin tratarea lor cu biostimulatori; c) natural (urmăre expunerii semințelor diferitelor substanțe și reacții chimice specifice soluției solului, alternanțelor mari de temperatură din sol, trecerii semințelor prin tubul digestiv al animalelor etc.) ori artificial (prin forțarea acestora).	c
67.	Forțarea mecanică a semințelor se poate realiza prin folosirea:	c

	<p>a) apei;</p> <p>b) solvenților corozivi de felul eterului, acetonei, xilenului;</p> <p>c) scarificatorului.</p>	
68.	<p>Forțarea hidro-termică a semințelor presupune:</p> <p>a) introducerea acestora în apă caldă, la temperatura de 30-40°C, în care se amestecă în continuu timp de 20-30 de minute, după care se mențin în apă timp de câteva ore, până la răcirea completă a apei;</p> <p>b) introducerea acestora în apă caldă, la temperatura de 80-90°C, în care se amestecă în continuu timp de 20-30 de minute, după care se mențin în apă timp de câteva ore, până la răcirea completă a apei;</p> <p>c) introducerea semințelor în săculeți de pânză sau tifon și cufundarea lor timp de 1-5 minute în apă clocotită, la temperatura de 98-100°C;.</p>	c
69.	<p>Umectarea semințelor înainte de semănare în vederea stimulării germinării se poate realiza prin:</p> <p>a) introducerea acestora în apă caldă, la temperatura de 50-60°C, în care se amestecă în continuu timp de 20-30 de minute, după care se mențin în apă timp de câteva ore, până la răcirea completă a apei;</p> <p>b) introducerea semințelor în apă la temperatura de 20-25°C, urmată de menținerea acestora în apă timp de 24-72 ore sau stropirea lor repetată cu apă.</p>	b
70.	<p>Prerefrigerarea prin expunerea o perioadă diferită (două-trei săptămâni) a semințelor unor specii (duglas, pin strob, ienupăr, anin negru) la temperaturi scăzute (-3, +3°C) și umiditate ridicată se face în scopul:</p> <p>a) înlăturării repausului lor embrionar;</p> <p>b) înlăturării repausului morfologic al acestora;</p> <p>c) măririi energiei germinative a semințelor.</p>	c
71.	<p>Stimulenții fizici folosiți pentru grăbirea germinației și a răsării sunt:</p> <p>a) ruperea sau zgârâierea tegumentului;</p> <p>b) solvenții corozivi de felul eterului, acetonei, xilenului;</p> <p>c) radiațiile ionizante gama, beta, Röntgen, neutroni termici, radiațiile electromagnetice, curentul electric de joasă tensiune, undele ultra sonore.</p>	c
72.	<p>Producerea centralizată a puietilor forestieri în pepiniere se bucură de următoarele avantaje:</p> <p>a) obținerea unui mare număr de puieti pe unitatea de suprafață, cu însușiri superioare și într-o perioadă scurtă de timp;</p> <p>b) automatizarea lucrărilor de pregătire a terenului și a solului;</p> <p>c) reducerea timpului de adaptare a puietilor la condițiile terenului de împădurit.</p>	a
73.	<p>Termenii de plantulă și puiet:</p> <p>a) definesc organisme identice din punctul de vedere al dezvoltării stadiale și calendaristice;</p> <p>b) definesc organisme asemănătoare din punctul de vedere al dezvoltării stadiale și calendaristice;</p> <p>c) definesc organisme diferite din punctul de vedere al dezvoltării stadiale și calendaristice.</p>	c
74.	<p>Denumirea de plantulă se atribuie:</p> <p>a) unui organism foarte tânăr stadal și calendaristic, aparținând speciilor ierboase sau lemnoase, de la momentul răsării, până la cel al lignificării complete a tulpinii, care are loc, de regulă, spre sfârșitul primului sezon de vegetație;</p> <p>b) unei plante lemnoase, tânără stadal și calendaristic, apărută spontan sau în urma cultivării, de la momentul lignificării tulpinii, până la acela al realizării unei înălțimi de maximum 3-4 m.</p>	a
75.	<p>Clasificarea puietilor forestieri după mărime este următoarea:</p> <p>a) puieti de talie mică, puieti de talie mijlocie, puieti de talie mare;</p> <p>b) puieti de talie mică, puieti de talie mijlocie, puieti de talie mare, sade;</p> <p>c) puieti de talie mică, puieti de talie semimijlocie (de rășinoase), puieti de talie mijlocie, puieti de talie mare.</p>	c
76.	<p>Constituie condiții la alegerea terenului pentru înființarea unei pepiniere următoarele:</p>	a

	<p>a) terenul trebuie să fie neted, cu o ușoară înclinare (1-3°, eventual 5°) pentru asigurarea drenajului natural al apelor în exces și mecanizarea lucrărilor;</p> <p>b) terenul trebuie să fie neted, mediu înclinat (5-10°) pentru asigurarea drenajului natural al apelor în exces și mecanizarea lucrărilor;</p> <p>c) terenul să fie ușor ondulat și ușor înclinat (1-3°, eventual 5°) pentru asigurarea drenajului natural al apelor în exces și mecanizarea lucrărilor.</p>	
77.	<p>Pentru evitarea invaziei dăunătorilor forestieri, la alegerea terenului pentru înființarea unei pepiniere forestiere trebuie păstrată o distanță minimă de cel puțin:</p> <p>a) 30 - 40 m;</p> <p>b) 60 - 80 m;</p> <p>c) 300 - 400 m.</p>	a
78.	<p>În zona de munte altitudinea pepinierii nu trebuie să depășească limita mijlocie a arealului speciei ce se cultivă și trebuie să fie:</p> <p>a) cu cel mult 400 m inferioară terenurilor unde urmează a se folosi puietii obținuți;</p> <p>b) cu cel mult 300 m inferioară terenurilor unde urmează a se folosi puietii obținuți;</p> <p>c) cu cel mult 400 m superioară terenurilor unde urmează a se folosi puietii obținuți.</p>	b
79.	<p>La alegerea terenului pentru înființarea unei pepiniere forestiere, nivelul apei freatice:</p> <p>a) nu trebuie să coboare sub 1,5-2 m;</p> <p>b) nu trebuie să coboare sub 3,5-5 m;</p> <p>c) nu trebuie să urce la suprafața solului.</p>	a
80.	<p>Reprezintă condiții la alegerea terenului pentru înființarea unei pepiniere forestiere următoarele:</p> <p>a) este necesar să se evite amplasarea pepinierelor pe fundul văilor sau depresiunilor, unde se manifestă adesea inversiuni termice;</p> <p>b) este necesar să se evite amplasarea pepinierelor în apropierea surselor de încălzire, de iluminare și de irigare și a așezărilor omenești;</p> <p>c) expoziția cea mai recomandată este cea însoțită (în zonele montane superioare), respectiv cea umbră în zonele montane inferioare.</p>	a
81.	<p>Forma cea mai recomandată pentru pepinierele forestiere este:</p> <p>a) circulară pentru că, se știe, pentru o suprafață dată corespunde cel mai mic perimetru;</p> <p>b) neregulată, astfel încât să se poată adapta multitudinii de tehnologii de obținere a puietilor forestieri;</p> <p>c) dreptunghiulară sau pătrată, care să permită mecanizarea proceselor tehnologice de producție.</p>	c
82.	<p>După mărime, pepinierele forestiere se clasifică astfel:</p> <p>a) pepiniere mici (rășinoase < 1 ha, rășinoase și foioase < 3 ha, foioase < 5 ha), pepiniere mijlocii (rășinoase: 1-5 ha, rășinoase și foioase: 3-10 ha, foioase: 5-20 ha) și pepiniere mari (rășinoase > 5 ha, rășinoase și foioase > 10 ha, foioase > 20 ha);</p> <p>b) pepiniere mici (rășinoase < 3 ha, rășinoase și foioase < 5 ha, foioase < 10 ha), pepiniere mijlocii (rășinoase: 3-5 ha, rășinoase și foioase: 5-10 ha, foioase: 10-20 ha) și pepiniere mari (rășinoase > 5 ha, rășinoase și foioase > 10 ha, foioase > 20 ha);</p> <p>c) pepiniere mici (rășinoase < 5 ha, rășinoase și foioase < 10 ha, foioase < 15 ha), pepiniere mijlocii (rășinoase: 5-10 ha, rășinoase și foioase: 10-15 ha, foioase: 15-25 ha) și pepiniere mari (rășinoase > 10 ha, rășinoase și foioase > 15 ha, foioase > 25 ha).</p>	a
83.	<p>În ceea ce privește suprafața pepinierelor silvice, regulă generală este aceea că pentru producerea materialului săditor necesar plantării unei suprafețe de 100 ha pădure este nevoie de constituirea unei pepiniere cu suprafața minimă de:</p> <p>a) un hectar;</p> <p>b) cinci hectare;</p> <p>c) 1/2 hectare.</p>	a
84.	<p>Un calcul exact al suprafeței pepinierii se poate efectua cunoscând:</p> <p>a) numărul de puietii forestieri necesari anual, indicele de producție pe specii, vârsta puietilor la plantare;</p> <p>b) numărul de puietii forestieri necesari anual, indicele de producție pe specii, vârsta puietilor la plantare, sistemul de asolament adoptat pentru producerea puietilor;</p> <p>c) zona geografică, numărul de puietii forestieri necesari anual, indicele de producție pe specii, vârsta puietilor la plantare, sistemul de asolament adoptat pentru producerea</p>	b

	puieților.	
85.	Secția de cultură într-o pepinieră reprezintă: a) suprafața destinată obținerii puieților forestieri prin aceeași tehnologie de cultură; b) suprafața destinată obținerii puieților forestieri prin aceeași metodă de înmulțire (generativă sau vegetativă); c) suprafața destinată obținerii puieților forestieri, cuprinzând puieți de aceeași vârstă.	b
86.	Unitățile de cultură în care se pot împărți câmpurile de asolament (solele) unei pepiniere sunt următoarele: a) pentru pepinierele volante: tarlale, tăblii, straturi; b) pentru pepinierele volante: tăblii, straturi; c) pentru pepinierele permanente: semistraturi și straturi.	b
87.	Necesitatea folosirii spațiilor adăpostite în pepinierele forestiere rezidă din: a) necesitatea protejării culturilor împotriva înghețurilor târzii și timpurii, a gerurilor puternice, a brumelor, grindinei etc; b) faptul că semănate în câmpul deschis al pepinierii, unele specii (în special cele de foioase) răsar în proporție mică; c) faptul că în spații adăpostite culturile forestiere (în special cele de rășinoase) se bucură de spații de nutriție mai mari.	a
88.	Temperaturile realizate în solarii sunt mai mari față de mediul exterior cu: a) 3-5 ⁰ C; b) 3-8 ⁰ C; c) 5-8 ⁰ C.	a
89.	În ceea ce privește sursele de lumină și căldura folosite, solariile se deosebesc de celelalte spații adăpostite din pepinieră prin faptul că: a) pot folosi lumina artificială, ca urmare a instalațiilor de iluminat cu care sunt dotate; b) un spor de căldură se realizează în solarii datorită foliei de polietilenă ce alcătuiește pereții adăpostului și izolează spațiul intern de mediul extern; c) sunt dotate cu sisteme de încălzire artificială a mediului intern.	b
90.	În ceea ce privește sursele de lumină și de căldură folosite, serele se deosebesc de celelalte spații adăpostite din pepinieră prin faptul că: a) folosesc numai lumina naturală a soarelui; b) pot folosi medii de cultură artificiale care determină încălzirea suplimentară a spațiului intern; c) pot fi dotate cu instalații perfecționate de încălzire, aerisire, irigare.	c
91.	Lumina, factor ecologic pentru culturile din pepinieră: a) reprezintă sursa de energie determinantă pentru desfășurarea procesului fiziologic al respirației; b) reprezintă sursa de energie determinantă pentru desfășurarea procesului fiziologic al fotosintezei; c) reprezintă sursa de energie obligatorie pentru desfășurarea procesului fiziologic al transpirației plantelor	b
92.	Importanța aerului, ca factor ecologic pentru culturile din pepinieră, este dată de: a) componenta sa oxigenul, necesar fotosintezei; b) componenta sa dioxidul de carbon, necesar respirației; c) componentele sale oxigenul, necesar respirației, dioxidul de carbon, necesar fotosintezei, azotul, necesar procesului de formare a materiei organice superioare, vaporilor de aer etc.	c
93.	Cationii coagulanți, importanți în soluția coloidală a solului sunt: a) cationii de Ca și Mg; b) cationii de Fe, Mn și Al; c) cationul de H, care determină și reacția (pH-ul) solului.	a
94.	Compostul constituie un îngrășământ: a) mineral, fiind rezultatul degradării materiei organice din sol; b) organic, reprezentând materie organică în curs de degradare; c) chimic, în alcătuirea sa intrând majoritatea elementelor chimice cunoscute.	b
95.	Sulfatul de amoniu este un îngrășământ: a) anorganic, cu acțiune lentă;	a

	<p>b) anorganic, cu acțiune rapidă;</p> <p>c) organic, acțiunea sa fiind dependentă de însușirile solului și de natura culturilor cărora l-i se administrează.</p>	
96.	<p>Nitrăginul reprezintă un îngrășământ:</p> <p>a) anorganic, pe baza de sodiu și fosfor;</p> <p>b) anorganic, pe baza de nitrați de azot;</p> <p>c) organic, conținând bacterii fixatoare de azot.</p>	a
97.	<p>Remanența erbicidelor reprezintă:</p> <p>a) durata de acțiune a erbicidelor administrate asupra culturii de puieți;</p> <p>b) cantitatea de substanță activă administrată la unitatea de suprafață, pornind de la cantitățile recomandate de producător, în corelare cu gradul de îmburuienare;</p> <p>c) durata de acțiune a erbicidului în afara perioadei de vegetație a plantei de cultură la care s-a aplicat.</p>	c
98.	<p>Pentru pepinierele forestiere, calcarul (piatra de var) reprezintă:</p> <p>a) un amendament folosit la neutralizarea reacției acide a solului;</p> <p>b) un îngrășământ organic folosit pentru fertilizarea solurilor în pepiniere;</p> <p>c) un îngrășământ anorganic folosit pentru fertilizarea solurilor în pepiniere.</p>	a
99.	<p>Calculul dozelor de amendamente se face pornind de la:</p> <p>a) pH-ul solului;</p> <p>b) reacția acidă sau alcalină a solului;</p> <p>c) gradul de saturație în baze a solului.</p>	c
100.	<p>Ciclul de producție ameliorare într-o pepinieră forestieră reprezintă:</p> <p>a) numărul de ani în care o solă se află în cultură;</p> <p>b) numărul de ani în care o solă se afla în ameliorare;</p> <p>c) intervalul de timp în care, într-o solă, se asigură producția de puieți și lucrările de ameliorare.</p>	c
101.	<p>Asolamentul redă:</p> <p>a) repartiția culturilor din pepiniere în timp;</p> <p>b) succesiunea culturilor din pepiniere în spațiu;</p> <p>c) repartiția culturilor din pepiniere în spațiu și succesiunea acestora în timp.</p>	c
102.	<p>Sistemul de pregătire a solului cu ogor negru presupune efectuarea următoarelor lucrări:</p> <p>a) desfundarea de toamnă a solului printr-o arătură adâncă, nivelarea acestuia primăvara, întreținerea terenului pe perioada de vară prin aplicarea de cultivații sistematice în vederea distrugerii buruienilor și crustei solului;</p> <p>b) desfundarea solului primăvara printr-o arătură adâncă, urmată de nivelarea acestuia și întreținerea terenului pe perioada de vară prin aplicarea de cultivații sistematice în vederea distrugerii buruienilor și crustei solului;</p> <p>c) desfundarea de toamnă a solului printr-o arătură adâncă, nivelarea acestuia primăvara, introducerea prin semănătură a unor specii de leguminoase și folosirea acestora ca îngrășăminte verzi.</p>	a
103.	<p>Sistemul de pregătire a solului cu ogor cultivat presupune:</p> <p>a) desfundarea de toamnă a solului printr-o arătură adâncă, nivelarea acestuia primăvara, întreținerea terenului pe perioada de vară prin aplicarea de cultivații sistematice în vederea distrugerii buruienilor și crustei solului;</p> <p>b) desfundarea solului primăvara printr-o arătură adâncă, urmată de nivelarea acestuia și întreținerea terenului pe perioada de vară prin aplicarea de cultivații sistematice în vederea distrugerii buruienilor și crustei solului;</p> <p>c) desfundarea de toamnă a solului printr-o arătură adâncă, nivelarea acestuia primăvara, introducerea prin semănătură a unor specii de leguminoase și folosirea acestora ca îngrășăminte verzi.</p>	c
104.	<p>În funcție de natura materialului de reproducere, înmulțirea plantelor lemnoase în pepiniere se poate realiza pe următoarele căi:</p> <p>a) sexuată (generativă) și asexuată (vegetativă, clonală);</p> <p>b) din sămânță și din lăstari;</p> <p>c) din sămânță și din drajoni.</p>	a
105.	<p>Metoda de semănare cel mai frecvent folosită în pepinierele silvice este aceea a:</p> <p>a) Semănării prin împrăștiere;</p>	b

	<p>b) Semănării în rânduri; c) Semănării în cuiburi.</p>	
106.	<p>Avantaje ale înmulțirii vegetative față de înmulțirea generativă sunt următoarele: a) nu este condiționată de formarea unor organe speciale de reproducere (ca în cazul înmulțirii generative), fiind posibilă în orice etapă de dezvoltare a plantei mamă; b) la cele mai multe specii forestiere înmulțirea vegetativă nu presupune spații adecvate, adăpostite, ca în cazul înmulțirii generative, ceea ce înseamnă realizarea unor cheltuieli cu mult mai mici; c) regenerate repetat prin butășire, unele specii (de exemplu plopul euroamerican) își intensifică vigoarea de creștere.</p>	a
107.	<p>Constituie dezavantaje ale înmulțirii vegetative față de înmulțirea generativă: a) înmulțirea vegetativă nu este legată de formarea unor organe speciale de reproducere (cazul înmulțirii generative), fiind posibilă în orice etapă de dezvoltare a plantei mamă; b) regenerate repetat prin butășire, unele specii (plopul euroamerican) își pierd rezistența la boli și dăunători; c) uniformizate excesiv, culturile forestiere obținute vegetativ sunt mai expuse atacurilor dăunătorilor.</p>	c
108.	<p>Semănarea prin împrăștiere în pepiniere se face: a) numai la strat, pentru a fi posibilă îndepărtarea și distrugerea buruienilor prin plivire; b) atât la strat, în pepinierele volante, instalate sub adăpost, unde se obțin puietii speciilor mai delicate (brad, fag, tisă), cât și la tarla, în cazul pepinierele permanente, pentru speciile mai rustice și mai viguroase; c) mai ales la tarla, în pepinierele permanente și în zonele aride ale țării, în care este posibilă executarea mecanizată a lucrărilor de îngrijire a culturilor.</p>	a
109.	<p>Cu privire la epoca semănării culturilor în pepiniere, reprezintă perioade principale de semănare: a) toamna și primăvara; b) vara și toamna; c) primăvara și vara.</p>	a
110.	<p>Avantajele recurgerii la semănăturile de primăvară în pepiniere sunt următoarele: a) fiind executate în solul umed și încălzit, culturile semănate primăvara răsar mai repede și mai uniform; b) puietii rezultați din aceste semănături nu sunt expuși înghețurilor timpurii de toamnă; c) în felul acesta nu mai este necesară păstrarea semințelor peste iarnă la speciile la care păstrarea este anevoioasă (brad, fag, stejar, castan).</p>	a
111.	<p>Adâncimea de semănare a semințelor speciilor forestiere diferă în funcție de: a) mărimea semințelor, tipul de germinație specific speciei, epoca de semănare, altitudinea, panta și expoziția terenului pepinierii; b) mărimea semințelor, epoca de semănare, textura și gradul de afânare a solului; c) mărimea semințelor, tipul de germinație specific speciei, epoca de semănare, textura și gradul de afânare a solului, altitudinea, panta și expoziția terenului pepinierii.</p>	b
112.	<p>Elementele care stau la baza alegerii adâncimii de semănat sunt următoarele: a) condițiile climatice, tehnologia de producere a puietilor, tipul de pădure; b) proveniența lotului de semințe, condițiile climatice, tipul de stațiune; c) mărimea semințelor, condițiile climatice, tipul de sol.</p>	c
113.	<p>Adâncimea adoptată la semănarea semințelor în pepiniere depinde de: a) zona climatică în care este amplasată pepiniera mărimea semințelor; b) epoca semănării și mărimea semințelor; c) mărimea semințelor, condițiile climatice, natura solului și starea de pregătire a acestuia, epoca de semănare etc.</p>	c
114.	<p>Desimea optimă de semănare în pepinierele forestiere se exprimă prin: a) numărul total de puietii apti de plantat obținuți la unitatea de suprafață; b) numărul de puietii obținuți pe metrul de rând (în cazul semănăturilor în rigole) sau prin numărul de puietii pe unitatea de suprafață (metrul pătrat sau hectarul) în cazul semănăturilor prin împrăștiere; c) suprafața optimă de nutriție specifică fiecărei specii forestiere.</p>	b
115.	<p>Norma de semănare în pepinierele forestiere este direct proporțională cu:</p>	c

	<p>a) masa a 1000 de semințe și valoarea culturală a semințelor;</p> <p>b) masa a 1000 de semințe, germinația tehnică și puritatea semințelor;</p> <p>c) masa a 1000 de semințe și numărul optim de puiți la răsărire.</p>	
116.	<p>Norma de semănare aplicată la instalarea unei culturi în pepinieră se determină în funcție de:</p> <p>a) mărirea semințelor folosite și numărul optim de puiți la răsărire;</p> <p>b) mărirea semințelor folosite și talia puiților pe care urmează să-i obținem în pepinieră;</p> <p>c) mărirea și valoarea culturală a semințelor folosite, numărul optim de puiți la răsărire.</p>	c
117.	<p>Repicajul puiților în pepinieră este lucrarea de transplantare a acestora care se execută în scopul:</p> <p>a) măririi spațiului necesar efectuării mecanizate a lucrărilor de întreținere;</p> <p>b) eliberării spațiilor adăpostite în vederea efectuării de noi semănături;</p> <p>c) măririi spațiului de nutriție a puiților și acomodării acestora la mediul extern, specific câmpului pepinierei.</p>	c
118.	<p>Repicajul de vară (în verde) se aplică la următoarele specii forestiere:</p> <p>a) stejari, datorită creșterii deosebit de viguroase a puiților acestor specii;</p> <p>b) plopi, datorită capacității mari de adaptare și prindere a puiților acestor specii;</p> <p>c) rășinoase (brad, molid), bazat pe faptul că fenomenul de creștere a tulpinii la puiții celor două specii încetează undeva prin luna august.</p>	c
119.	<p>Indicele de producție în pepiniere reprezintă:</p> <p>a) creșterea medie pe an și pe hectar a puiților forestieri;</p> <p>b) numărul total de puiți obținuți la unitatea de suprafață;</p> <p>c) numărul de puiți apti de plantat obținuți la unitatea de suprafață.</p>	c
120.	<p>Indicele de producție în pepiniere reprezintă:</p> <p>a) gradul de acoperire a terenului cu tinere culturi forestiere;</p> <p>b) numărul total de puiți obținuți la unitatea de suprafață;</p> <p>c) numărul de puiți apti de plantat obținuți la unitatea de suprafață.</p>	c
121.	<p>Înmulțire vegetativă a plantelor lemnoase în pepiniere se realizează prin:</p> <p>a) lăstărire și drajonare, butășire, marcotaj și altoire, culturi de țesuturi și celule <i>in vitro</i>;</p> <p>b) lăstărire și drajonare, culturi de țesuturi și celule <i>in vitro</i>;</p> <p>c) butășire, marcotaj și altoire, culturi de țesuturi și celule <i>in vitro</i>.</p>	c
122.	<p>Fenomenul de restituție (regenerare) pe care se bazează înmulțirea vegetativă a plantelor lemnoase în pepiniere înseamnă:</p> <p>a) regenerarea plantei din lăstari și drajoni;</p> <p>b) regenerarea plantei în orice condiții, atât în teren deschis, cât și în spații adăpostite;</p> <p>c) refacerea întregului organism al plantei dintr-o porțiune de organ vegetativ.</p>	c
123.	<p>Refacerea întregului organism al unei plante lemnoase din butași lignificați se bazează pe înrădăcinarea din:</p> <p>a) mugurii adventivi care se formează în țesutul de calusare;</p> <p>b) rudimentele radicele formate de-a lungul lujerului, înainte de lignificarea acestuia;</p> <p>c) mugurii adventivi și rudimentele radicele.</p>	c
124.	<p>Butășirea cu butași de tulpină lignificați se practică:</p> <p>a) mai ales în cazul plopilor euramericani, plopilor indigeni (cu excepția plopului tremurător) și sălciilor (mai puțin salcia căprească), dar este aplicabilă și majorității celorlalte specii de Gimnosperme și Angiosperme;</p> <p>b) mai ales în cazul plopilor euramericani, plopilor indigeni (cu excepția plopului tremurător) și sălciilor (mai puțin salcia căprească), dar este aplicabilă și majorității celorlalte specii Angiosperme;</p> <p>c) în situația majorității speciilor de foioase și rășinoase, cu condiția folosirii substanțelor stimulative de creștere.</p>	b
125.	<p>În cazul aplicării butășirii cu butași de tulpină nelignificați, butășii:</p> <p>a) se recoltează din părțile de bază și mijlocii ale lujerilor sau lăstarilor cu vârsta de un an;</p> <p>b) recoltarea se face toamna sau primăvara, butășirea urmând a se efectua în câmpul pepinierei, imediat după recoltarea lor sau după păstrarea acestora în beciuri sau depozite,</p>	c

	<p>îngropați în nisip umed;</p> <p>c) se recoltează vara, în luna iunie, spre mijlocul fenofazei a treia de creștere vegetativă, iar perioada de butășire urmează imediat după recoltarea și pregătirea acestora.</p>	
126.	<p>Marcotele se diferențiază de butași prin aceea că:</p> <p>a) lungimea acestora, cu mult mai mare decât lungimea butașilor;</p> <p>b) faptul că marcotele, spre deosebire de butași, se detașează de planta mamă;</p> <p>c) faptul că marcotele, spre deosebire de butași, nu se detașează de planta mamă.</p>	c
127.	<p>Înmulțire speciilor lemnoase în pepiniere, prin marcotaj, presupune:</p> <p>a) detașarea butașului de planta mamă, urmată de sădirea acestuia în vederea înrădăcinării;</p> <p>b) detașarea butașului de planta mamă după înrădăcinarea acestuia;</p> <p>c) detașarea butașului în vederea grefării lui pe o altă plantă.</p>	b
128.	<p>Procedeele de marcotare chinezească presupune:</p> <p>a) receperea tulpinii plantelor lemnoase și acoperirea cioatelor rezultate cu pământ pentru a favoriza înrădăcinarea lujerilor;</p> <p>b) îngroparea lujerilor plantelor lemnoase în vederea înrădăcinării cu îndoirea repetată a acestora;</p> <p>c) îngroparea lujerilor plantelor lemnoase în vederea înrădăcinării pe toată lungimea lor.</p>	c
129.	<p>Altoirea în ochi dormind se realizează:</p> <p>a) primăvara, după pornirea sevei, folosind muguri recoltați de pe ramuri din anul precedent;</p> <p>b) vara, în luna august, cu folosirea de muguri recoltați de pe ramuri din anul precedent;</p> <p>c) vara, în luna august, folosind muguri formați în cursul aceluiași sezon de vegetație.</p>	c
130.	<p>Înmulțirea prin altoire la speciile de rășinoase se realizează cu precădere:</p> <p>a) în câmpul deschis al pepinierii;</p> <p>b) în spații adăpostite;</p> <p>c) atât în câmp deschis, cât și în spații adăpostite.</p>	b
131.	<p>Mulcirea solului în pepiniere presupune:</p> <p>a) înmuierea rădăcinilor puietilor într-un amestec de pământ și apă, având drept scop ușurarea prinderii tinerelor plantule;</p> <p>b) acoperirea solului cu un strat protector, de origine organică, denumit mulci;</p> <p>c) protejarea solului și a culturilor din pepiniere, din lateral, cu umbrare vie, constituite din culturi de plante agricole repede crescătoare.</p>	b
132.	<p>Prin distrugerea crustei ce se formează frecvent la suprafața solului în pepiniere se urmărește:</p> <p>a) refacerea capilarității solului, astfel încât evaporarea apei din sol să se efectueze dirijat de către om;</p> <p>b) întreruperea capilarității solului, la suprafața acestuia, astfel încât intensitatea fenomenului de evaporare a apei din sol să poată fi diminuată;</p> <p>c) nici una, nici alta, distrugerea crustei neinfluențând de nici un fel evaporarea apei din sol.</p>	b
133.	<p>Plivitul culturilor în pepiniere este recomandat să se efectueze:</p> <p>a) mecanic, înaintea unei ploii abundente, pentru a preîntâmpina creșterea accelerată a buruienilor după ploaie;</p> <p>b) manual, înaintea unei ploii abundente, din aceleași considerente;</p> <p>c) manual, după o ploaie naturală sau artificială, când rădăcinile buruienilor se smulg ușor.</p>	c
134.	<p>Scosul puietilor din pepiniere se recomandă a se efectua:</p> <p>a) toamna, întrucât păstrarea puietilor peste iarnă, la șant, acoperiți cu paie, este cea mai recomandată;</p> <p>b) primăvara timpuriu, pentru că astfel se întârzie plecarea acestora în vegetație, prelungind în felul acesta perioada de plantare;</p> <p>c) primăvara târziu, cu puțin înainte de plantare, reducând astfel cât mai mult șocul resimțit la transplantare.</p>	b
135.	<p>Păstrarea puietilor peste iarnă se poate realiza:</p> <p>a) în adăposturi uscate și bine aerisite, astfel încât să se evite putrezirea puietilor;</p> <p>b) ambalajați în pungi ori saci de material plastic, în materiale protectoare (rogojini,</p>	c

	<p>șesături, hârtie), coșuri de nuile etc;</p> <p>c) în șanțuri sau în depozite speciale, frigorifice.</p>	
136.	<p>După scoatere, sortarea puieților de talie mică și submijlocie se realizează:</p> <p>a) în funcție de diametrul minim la colet și înălțimea minimă a tulpinii;</p> <p>b) în funcție de vârsta maximă, diametrul minim la colet și înălțimea minimă a tulpinii;</p> <p>c) în funcție de vârsta maximă, diametrul minim la colet și cu îndeplinirea de către organele puieților a unor condiții de ordin tehnic și fiziologic.</p>	c
137.	<p>După scoatere, sortarea puieților de talie mijlocie se realizează:</p> <p>a) în funcție de vârsta maximă, diametrul minim la colet și înălțimea minimă a tulpinii;</p> <p>b) în funcție de vârsta maximă, diametrul minim la colet, înălțimea minimă a tulpinii, cu îndeplinirea de către organele puieților a unor condiții de ordin tehnic și fiziologic;</p> <p>c) în funcție de diametrul minim la colet și înălțimea minimă a tulpinii.</p>	b
138.	<p>Reprezintă principii în alegerea speciilor pentru împăduriri:</p> <p>a) principiul ecologic, care presupune instalarea celei mai corespunzătoare vegetații lemnoase în raport cu factorii staționali și cu cerințele ecologice ale speciilor lemnoase;</p> <p>b) principiul ecologic, care presupune instalarea celei mai corespunzătoare vegetații lemnoase în raport cu factorii staționali, cu cerințele cerințele ecologice ale speciilor lemnoase și cu cerințele social-economice ale societății;</p> <p>c) principiul conservării biodiversității, potrivit căruia, o cultură forestieră cu o slabă diversitate structurală este mai stabilă, mai eficace funcțional și poate oferi mai multe opțiuni de utilizare în viitor.</p>	b
139.	<p>Reprezintă criteriile în alegerea speciilor pentru împăduriri:</p> <p>a) criteriul densității, care presupune realizarea, prin lucrările de împădurire, a unor culturi forestiere cu desimi cât mai mari, cu atât mai mari, cu cât pădurile nou create urmează să îndeplinească obiective de protecție cât mai diversificate;</p> <p>b) criteriul compatibilității speciilor, potrivit căruia, cu ocazia alegerii și asocierii speciilor ce vor alcătui compoziția viitoarei culturi, se va evita asocierea acelor care s-au dovedit incompatibile în structura unor culturi forestiere stabile și valoroase, prevenind astfel urmările nedorite ale concurenței între specii;</p> <p>c) criteriul stațional, care are în vedere informațiile oferite de tipul de stațiune.</p>	c
140.	<p>Constituie avantaje ale realizării unei culturi forestiere pure următoarele:</p> <p>a) sunt mai apreciate din punct de vedere estetic;</p> <p>b) sunt mai ușor de instalat și condus, cresc mai uniform;</p> <p>c) protejează și ameliorează suficient solul.</p>	b
141.	<p>Constituie dezavantaje ale realizării unei culturi forestiere pure următoarele:</p> <p>a) consumă apa și elementele minerale de la același nivel al solului;</p> <p>b) nu se poate aplica pe scară largă mecanizarea lucrărilor silvice;</p> <p>c) furnizează sortimente de lemn relativ inferioare.</p>	a
142.	<p>Amestecurile intime sunt recomandate în situația:</p> <p>a) speciilor forestiere având același temperament;</p> <p>b) speciilor forestiere având temperamente apropiate;</p> <p>c) speciilor forestiere având temperamente diferite.</p>	a
143.	<p>Amestecurile grupate sunt recomandate în situația:</p> <p>a) speciilor forestiere având temperamente diferite;</p> <p>b) speciilor forestiere având temperamente apropiate;</p> <p>c) speciilor forestiere aparținând aceleiași familii.</p>	a
144.	<p>Compoziția unui arboret indică:</p> <p>a) speciile participante într-un amestec;</p> <p>b) raportul dintre speciile participante într-un amestec;</p> <p>c) speciile participante și ponderea acestora la alcătuirea arboretului.</p>	c
145.	<p>În funcție de rolul și importanța acestora în viitorul arboret, speciile forestiere pot fi:</p> <p>a) specii principale, specii pentru ameliorarea compoziției;</p> <p>b) specii principale, specii indiferente;</p> <p>c) specii principale, specii secundare (de ajutor), specii pentru protecția și ameliorarea solului.</p>	c
146.	<p>După mărime, speciile lemnoase se clasifică astfel:</p> <p>a) arbori de mărimea I, a II-a și a III-a, arbuști, subarbuști;</p>	a

	<p>b) arbori de mărimea I și a II-a, arbuști, subarbuști;</p> <p>c) arbori principali, secundari (de ajutor), arbori pentru protecția și ameliorarea solului.</p>	
147.	<p>Speciile lemnoase principale sunt reprezentate de:</p> <p>a) arbori de mărimea I;</p> <p>b) arbori de mărimea I și a II- a;</p> <p>c) arbori de mărimea I, a II-a și a III-a.</p>	a
148.	<p>Speciile lemnoase principale se împart în:</p> <p>a) specii principale de bază, specii principale de amestec;</p> <p>b) specii principale de bază, specii principale de ajutor;</p> <p>c) specii principale de amestec, specii principale de ajutor.</p>	a
149.	<p>Reprezintă specii principale de bază următoarele:</p> <p>a) molidul, bradul, stejarul, frasinul, paltinul, cireșul, teiul;</p> <p>b) molidul, bradul, fagul, stejarul, gorunul;</p> <p>c) laricele, duglasul, pinul, frasinul, paltinul, cireșul, teiul.</p>	b
150.	<p>Reprezintă specii secundare următoarele:</p> <p>a) frasinul, paltinul, teiul, cireșul, pinul, stejarul;</p> <p>b) carpenul, jugastrul, teiul, frasinul, paltinul;</p> <p>c) carpenul, mojdreanul, arțarul american, arțarul tătarasc, ulmul, jugastrul.</p>	c
151.	<p>Speciile pentru protecția și ameliorarea solului sunt reprezentate de:</p> <p>a) arbuști (cornul, sângerul, păducelul, sălcioara, amorfa, cătina, verigariul, călinul);</p> <p>b) subarbuști (merișorul, afinul);</p> <p>c) arbuști (cornul, sângerul, păducelul, sălcioara, amorfa, catina, verigariul, călinul), iar uneori chiar și subarbuști (merișorul, afinul).</p>	c
152.	<p>Efectuarea lucrărilor de pregătire a terenului pentru împăduriri presupune:</p> <p>a) adunarea resturilor de exploatare, tăierea, adunarea și îndepărtarea vegetației lemnoase, a rugilor, zmeurișului și a vegetației ierboase abundente;</p> <p>b) împrejmuirea terenurilor, îndepărtarea vegetației lemnoase pe o bandă cu lățimea de 300 m;</p> <p>c) efectuarea arăturilor adânci de toamnă, urmate de grăpare și discuire.</p>	a
153.	<p>Reprezintă lucrări de pregătire a terenului pentru împăduriri următoarele:</p> <p>a) stabilizarea terenurilor înclinate și expuse eroziunii prin executarea de terase simple sau consolidate cu gardulețe sau banchete;</p> <p>b) afânarea solului prin scarificare;</p> <p>c) desfundarea manuală a solului.</p>	a
154.	<p>Folosirea subsolierului atașat plugului se recomandă:</p> <p>a) pe solurile compacte, caracteristice câmpiei forestiere;</p> <p>b) pe terenurile plane, cu soluri podzolice impermeabile, pe care apa balțește la suprafață;</p> <p>c) pe solurile podzolite, caracteristice zonei de deal, în vederea afânării orizontului argilos, compact.</p>	c
155.	<p>Schema de împădurire redă:</p> <p>a) modul de asociere a speciilor participante la compoziția de regenerare;</p> <p>b) dispunerea speciilor participante la compoziția de regenerare în spațiul terenului de împădurit;</p> <p>c) modul de asociere a speciilor participante la compoziția de regenerare și dispozitivul de amplasare a acestora în teren, precum și desimea inițială a culturilor instalate pe cale artificială.</p>	c
156.	<p>Mărimea grupelor în cazul asocierii grupate a speciilor forestiere este dată de:</p> <p>a) temperamentul speciilor;</p> <p>b) temperamentul speciilor și cerințele lor ecologice;</p> <p>c) temperamentul speciilor, cerințele lor ecologice și poziția acestora în arboret.</p>	a
157.	<p>Desimea culturilor forestiere exprimă:</p> <p>a) gradul de apropiere a exemplarelor (distanța dintre rânduri și numărul de puiți pe rând);</p> <p>b) gradul de apropiere a exemplarelor (distanța dintre rânduri și numărul de puiți la hectar);</p> <p>c) numărul de puiți la hectar și dispozitivul de cultură.</p>	a

158.	Dispozitivul de cultură poate fi: a) regulat/neregulat; b) regulat/uniform; c) neregulat/neuniform.	a
159.	Dispozitivul de cultură neregulat se aplică: a) în cazul terenurilor plane, specifice zonei de câmpie; b) în cazul terenurilor accidentate, specifice zonei de deal și munte; c) în cazul culturilor forestiere de interes peisagistic.	b
160.	Se caracterizează prin așezarea puieților în chincons unul din următoarele dispozitive de cultură: a) neregulat, specific zonei de deal și munte; b) regulat, specific terenurilor înclinate, pentru a preveni eroziunea solului prin șiroire; c) regulat și neregulat, în cazul culturilor forestiere de protecție.	b
161.	Vegetația forestieră poate fi introdusă pe cale artificială prin: a) semănături directe; b) semănături indirecte; c) marcotaj.	a
162.	Procedeele cel mai recomandat și des utilizat de împădurire este acela al: a) semănăturilor directe; b) plantațiilor; c) butășirilor directe.	b
163.	Față de plantații, semănăturile directe prezintă următoarele avantaje: a) se execută direct în solul destinat viitoarelor culturi forestiere, evitând consecințele negative ale transplantării puieților; b) tinerele plante rezultate din semănături directe rezistă mai bine concurenței vegetației lemnoase, care devine copleșitoare; c) numărul exemplarelor fiind mai mare, tinerele plante rezultate din aplicarea semănăturilor directe rezistă mai bine concurenței vegetației ierboase, care tinde să devină copleșitoare.	a
164.	Dezavantajele semănăturilor directe față de plantații sunt acelea că: a) în situația unor soluri superficiale, scheletice și a unor terenuri accidentate, semănăturile directe sunt mai puțin accesibile și mai greu de executat față de plantații; b) semințele forestiere încorporate în sol și tinerele plante rezultate sunt mai sensibile și mai expuse acțiunii nefavorabile a factorilor climatici față de puieții introduși prin plantare; c) tehnologia de lucru în cazul semănăturilor directe este mai complexă și mai costisitoare simplă în comparație cu cea a plantării.	b
165.	Metoda semănăturilor directe se recomandă a se aplica pentru: a) introducerea bradului, fagului și stejarului la adăpostul arboretului matern; b) introducerea molidului în urma doborâturilor de vânt; c) introducerea salcâmului pe solurile ușoare, zburătoare, caracteristice sudului Olteniei.	a
166.	Epoca recomandată efectuării semănăturilor directe prin împrăștiere este: a) toamna târziu, evitând astfel cheltuielile impuse de păstrarea peste iarnă a semințelor forestiere; b) toamna devreme, evitând astfel munca ocazională de stratificarea semințelor forestiere; c) primavara devreme, pe zăpada sau imediat după topirea acesteia (în mustul zăpezii).	c
167.	În situația aplicării semănăturilor directe în rânduri, acestea se pot orienta: a) pe direcția est-vest în regiunea de câmpie, în vederea protejării puieților împotriva insolației; b) pe o direcție perpendiculară direcției dominant, în regiunile supuse unor astfel de mișcări ale aerului; c) de-a lungul liniei de cea mai mare pantă, în cazul terenurilor înclinate, din regiunile de deal și munte.	a
168.	În cazul aplicării semănăturilor directe în cuiburi, consumurile de semințe sunt: a) mai mici decât cele necesare obținerii puieților în pepiniere; b) mai mari decât cele realizate în cazul aplicării semănăturilor directe prin împrăștiere;	c

	c) cu mult mai mici decât cele realizate prin aplicarea semănăturilor directe în rânduri sau prin împrăștiere	
169.	Puietii destinați împăduririlor se pot obține: a) pe cale generativă, din sămânță; b) pe cale vegetativă, din sămânță; c) pe cale vegetativă, din lăstari și drajoni.	a
170.	Introducerea culturilor forestiere prin plantații se bucură de următoarele avantaje: a) culturile rezultate sunt mai rezistente la adversități, inclusiv la concurența buruienilor, datorită dimensiunii puietilor la plantare, mult superioare celor rezultați din semănături directe; b) se evită, astfel, cheltuielile ocazionate de pregătirea terenului și solului în vederea realizării semănăturilor directe; c) plantațiile sunt mai puțin costisitoare decât semănăturile directe în majoritatea situațiilor, în special datorită cheltuielilor suplimentare pentru obținerea puietilor în pepiniere.	a
171.	La introducerea culturilor forestiere prin plantații se constată următoarele dezavantaje față de semănăturile directe: a) fiind mai puțin viguroși față de cei provenind din semănături directe, puietii introduși prin plantații suportă mai greu concurența buruienilor și uscăciunea solului și atmosferică; b) prin transplantarea puietilor, acestia pot suferi vătămări, cu precadere prin rănirea rădăcinilor și prin dezhidratarea acestora; c) consumul de semințe necesar producerii puietilor este de 10-30 ori mai mare decât în cazul aplicării semănăturilor directe.	b
172.	Consecințele negative ale transplantării puietilor pot fi diminuate, dacă: a) scosul puietilor se execută după o ploaie sau un udat artificial; b) transportul puietilor cu rădăcinile neprotejate se face pe vreme închisă, ploioasă sau noaptea; c) imediat după plantare se practică receperea puietilor, în special în cazul speciilor cu muguri opuși.	a
173.	Plantarea puietilor în despicătură este recomandată, întrucât: a) metoda presupune realizarea unei productivități ridicate; b) această metodă se adaptează oricărui situații de teren; c) prin timpul scurt necesar plantării, rădăcinile puietilor sunt mai puțin expuse deshidratării.	a
174.	Plantarea puietilor forestieri de talie mică și rădăcini nude se poate face: a) în gropi; b) în despicătură; c) în gropi sau în despicătură.	c
175.	Avantajele plantării puietilor în gropi față de plantarea acestora în despicătură sunt următoarele: a) ca urmare a posibilității adaptării mărimii gropilor la sistemul radicular al puietilor, aceștia din urmă se pot așeza într-o poziție cât mai apropiată față de cea normală; b) metoda permite realizarea unei productivități superioare (800-1000 puietii plantați/zi/muncitor); c) prin aplicarea acestui procedeu, afectarea rădăcinilor puietilor prin rănire este minimă.	a
176.	Odată cu plantarea puietilor în gropi, rădăcinile acestora: a) se încorporează în sol, astfel încât coletul să fie acoperit cu 2-3 cm de pământ; b) se încorporează în sol de așa natură, încât coletul să rămână la nivelul solului; c) se încorporează în sol, astfel încât coletul să rămână descoperit pe înălțimea de 2-3 cm.	a
177.	După plantarea puietilor, pământului așezat în groapă i se va da forma de: a) lighean (concavă) în regiunile umede, mușuroi (convexă) în regiunile secetoase; b) lighean (concavă) în regiunile secetoase, mușuroi (convexă) în regiunile umede; c) vatră regulată, cu dimensiunile de 40/60 cm, 60/80 cm etc.	b
178.	Plantarea puietilor pe mușuroi se adoptă: a) în cazul terenurilor cu exces permanent sau prelungit de apă la suprafață;	a

	<p>b) în cazul terenurilor cu profunzime mică, scheletice, care au nevoie de pământ de împrumut.</p> <p>c) în cazul culturilor speciale de protecție a digurilor și malurilor din luncile râurilor, astfel încât puietii să rămână deasupra nivelului maxim al apelor de inundație.</p>	
179.	<p>Plantarea puietilor în cavități se practică:</p> <p>a) în stațiuni cu climate umede și vânturi puternice, care expun puietii la deshidratare datorită accelerării evapotranspirației;</p> <p>b) în stațiuni cu climate aride și soluri profunde, ale căror straturi de sol de la suprafață sunt expuse uscării excesive și de durată;</p> <p>c) în stațiuni normale, în cazul folosirii puietilor unor specii delicate, care nu suportă insolația.</p>	b
180.	<p>Plantarea de toamnă a puietilor presupune realizarea următoarelor avantaje față de cea de primăvară:</p> <p>a) puietii beneficiază de precipitațiile bogate de toamnă, care tasează bine solul pe rădăcini;</p> <p>b) datorită precipitațiilor bogate de toamnă, dezechilibrul datorat transplantării puietilor este mai puțin accentuat;</p> <p>c) atâta timp cât temperatura solului este pozitivă, se înregistrează și o anumită creștere a rădăcinilor puietilor de rășinoase.</p>	a
181.	<p>Instalarea culturilor forestiere prin butășiri directe se practică:</p> <p>a) în cazul instalării culturilor de răchită pentru obținerea mlădițelor necesare realizării împletiturilor;</p> <p>b) pentru instalarea culturilor de plopi, sălcii și anin;</p> <p>c) în cazul realizării de culturi decorative de rășinoase (brad argintiu, molid argintiu), știut fiind că, prin înmulțirea vegetativă, caracterele decorative se transmit cu mai multă acuratețe.</p>	a
182.	<p>Receperea puietilor se recomandă:</p> <p>a) pentru a înlătura timpul lung de așteptare de la plantare și până la autorefacerea puietilor;</p> <p>b) pentru a permite obținerea unor tulpini bine conformate, nebifurcate;</p> <p>c) în cazurile în care, cu ocazia manipulării și transplantării, părțile aeriene ale puietilor se rănesc într-o proporție mai mare decât în mod obișnuit.</p>	a
183.	<p>Revizuirea culturilor este lucrarea de îngrijire care se face în scopul:</p> <p>a) stabilirii reușitei acestora;</p> <p>b) determinării volumului și cauzelor pierderilor;</p> <p>c) îndepărtării efectelor spălării cuiburilor și vetrelor prin scurgerea apelor de suprafață, depunerii de diverse materiale pe suprafața cuiburilor sau vetrelor și remedierii efectelor deșosării.</p>	c
184.	<p>Lucrarea de reglare a desimii tinerelor culturi forestiere constă în:</p> <p>a) rărirea culturilor prin smulgerea sau tăierea exemplarelor copleșitoare, ierboase sau lemnoase;</p> <p>b) remedierea efectului pierderilor prin acționarea asupra factorului care le-a produs;</p> <p>c) rărirea culturilor prin smulgerea (foioase) sau tăierea (rășinoase) puietilor de prisos (operație denumită depresaj), precum și remedierea efectului pierderilor prin efectuarea de completări.</p>	c
185.	<p>Tăierile de formare și stimulare a puietilor în plantații au rolul:</p> <p>a) stimulării creșterilor în înălțime, sporirii proporției lemnului de lucru, corectării unor forme necorespunzătoare a tulpinilor;</p> <p>b) preîntâmpinării uscării părții aeriene a puietilor în perioade și regiuni secetoase;</p> <p>c) stimulării lăstării și drajonării în cadrul tinerelor culturi forestiere.</p>	a
186.	<p>Mobilizarea solului în culturile forestiere este lucrarea prin care se realizează:</p> <p>a) refacerea structurii și texturii solului;</p> <p>b) combaterea efectului secetei solului;</p> <p>c) afânarea solului și combaterea buruienilor.</p>	c
187.	<p>Mobilizarea solului în plantații se recomandă a se realiza pe toată suprafața:</p> <p>a) în regiunea de câmpie, deficitară în ceea ce privește umiditatea;</p> <p>b) în regiunile de deal și munte, în culturile îmburuienate ca urmare a regimului</p>	a

	favorabil dezvoltării vegetației ierboase copleșitoare; c) indiferent de regiune, în cazul solurilor superficiale sau scheletice.	
188.	Frecvența cu care se execută prașilele în culturile forestiere depinde de: a) zona climatică și vârsta puietilor; b) desimea culturilor și modul de instalare a acestora; c) calitățile fizice ale solului (aerație, grad de aprovizionare cu apă, profunzime, proporția scheletului etc.).	a
189.	Substanțe repelente au rolul de a: a) atrage speciile de vânat erbivore; b) respinge, îndepărta speciile de vânat erbivore; c) vătăma speciile de vânat prin toxicitatea lor.	b
190.	Controlul anual al împăduririlor are ca scop: a) constatarea pornirii în vegetație a puietilor; b) stabilirea reușitei culturilor și determinarea cauzelor pierderilor; d) stabilirea naturii și volumului lucrărilor de îngrijire aplicate în anul în curs.	b
191.	Starea de masiv se consideră încheiată: a) pentru speciile de foioase în momentul în care puietii ajung la înălțimea de 1,2-1,4 m (0,6-0,8 m în stațiuni extreme); b) pentru speciile de rășinoase în momentul în care puietii ajung la înălțimea de 1,2-1,4 m (0,6-0,8 m în stațiuni extreme).	b
192.	Pierderile constatate cu ocazia controlului anual al împăduririlor pot fi: a) anormale, tehnologice; b) anormale, accidentale c) normale (tehnologice), accidentale.	c
193.	Distribuția fondului forestier al țării noastre, comparativ cu distribuția regiunilor climatice este: a) uniformă în ceea ce privește regiunile climatice și neuniformă în ceea ce privește fondul forestier; b) neuniformă în ceea ce privește regiunile climatice și uniformă în ceea ce privește fondul forestier; c) neuniformă din ambele puncte de vedere.	a
194.	Productivitatea medie a pădurilor țării noastre este considerată a fi: a) ridicată, peste 10 mc/an/ha; b) scăzută, de circa 5,6 mc/an/ha (sub nivelul potențialului stațional); c) foarte scăzută, sub 1 mc/an/ha.	b
195.	Sunt considerate măsuri generale pentru prevenirea degradării pădurilor: a) intervenția statului în asigurarea accesibilității acestora; b) asigurarea liniștii în pădure, limitarea tăierilor în delict; c) limitarea pășunatului în pădure.	b
196.	Cauzele degradării pădurilor sunt reprezentate de: a) factorii naturali; b) factorii artificiali; c) factorii biotici, abiotici și antropici.	c
197.	Sunt considerate cauze ale degradării pădurilor: a) adoptarea, în arboretele de foioase a tratamentelor extensive, bazate pe regenerarea artificială; b) fărâmițarea fondului forestier, practicarea, în arboretele de rășinoase, a tăierilor rase pe suprafețe mari; c) aplicarea tratamentului crângului simplu în pădurile de salcâm.	b
198.	Printre cauzele uscării avansate a pădurilor țării se enumeră: a) turismul intensiv, în special practicat în sezonul de vegetație; b) rărirea și luminarea arboretelor, urmare a tratamentelor greșit aplicate; c) adoptarea de cicluri de producție mici în cazul conversiunii de la crâng la codru.	b
199.	Urgența intervențiilor în arboretele degradate este determinată de: a) starea actuală a fondului forestier național; b) starea viitoare a fondului forestier național, la care se tinde să se ajungă; c) diferența dintre creșterea curentă a arboretului actual și creșterea medie la	c

	exploatabilitate a arboretului viitor, ce trebuie introdus.	
200.	Sunt considerate a fi degradate și de productivitate scăzută următoarele arborete: a) arboretele cu consistența necorespunzătoare (brăcuite sau avansat degradate); b) arboretele instalate prin culturi pure, uniforme; c) arboretele grădinate sau cvasigrădinate din zona de luncă și de câmpie.	a
201.	Derivarea șleaurilor de câmpie către teșuri, frasineto-teșuri și cărpinete se datorează: a) periodicității mari a fructificației la stejarul pedunculat, coroborată cu fructificația aproape anuală și abundentă a speciilor de amestec și cu ușurința diseminării semințelor acestora din urmă; b) intervenției nefaste a omului, care a promovat în cultură cu bună știință specii mai puțin valoroase, dar repede crescătoare; c) fenomenelor naturale nefavorabile (incendii, inundații, vânturi puternice).	a
202.	Refacerea arboretelor degradate de stejar pedunculat se execută în: a) coridoare (benzi) alterne cu lățimi mici, cu îndepărtarea vegetației din coridoare și introducerea stejarului și cu receperea vegetației dintre coridoare; b) ochiuri, având diametre suficient de mari pentru a asigura lumina necesară speciilor nou introduse; c) parchete rase pe suprafețe mici, cu pregătirea parțială a solului în vetre.	a
203.	Metodele și procedeele de intervenție în arboretele degradate sunt: a) împăduririle propriu-zise; b) reîmpăduririle propriu-zise. c) refacerile, substituirile, ameliorările.	c
204.	Cu privire la refacerea pădurilor de molid, în urgența I de refacere se introduc: a) toate arboretele de molid cu consistența redusă (subnormală, brăcuite sau degradate); b) arboretele de molid brăcuite sau degradate, aflate în regiuni intens vântuite; c) arboretele de molid degradate, așezate în calea furtunilor și uraganelor.	a
205.	Derivarea șleaurilor de câmpie către teșuri, frasineto-teșuri și cărpinete se datorează: a) periodicității mari înregistrată în fructificarea stejarului pedunculat, coroborată cu fructificația abundentă și uniformă a speciilor de amestec și cu ușurința diseminării semințelor acestora din urmă; b) intervenției omului, care a promovat în cultură cu bună știință speciile mai puțin valoroase, dar repede crescătoare; c) fenomenelor naturale nefavorabile (incendii, inundații, vânturi puternice).	a